

Abdullahın Gözyaşları Bölüm 1

– Ümran ÖZLÜK · 24 Temmuz 2010

İnsanlar kendi bilinmezlerinde çırpınırlarken, farkında olmadan geçen zamana hükmetmek gibi bir yanlış düşünceye kapılıyorlar. Oysa hükmün geçemeyeceği tek şey zaman ve akışında olabilecek ve adını koyamayacağımız bazen bizi, bazen de çevremizde herkesi etkileyebilecek olaylar zinciridir. Adını çoğu defa koyamayız bile yaşanan onca bilenmez.

Çoğu defa bir sinek vızıltısı bile rahatsız ederken birçoğumuzu, meğersem ne acılar varmış görmediğimiz ve yaşamadığımız için bilemediğimiz. Sadece akan gözyaşlarını görürüz de neden ve niçin diye sorgulamayız bile. Biliyoruz ki sorarsak, bir avuç kadar olmazsa bile, serçenin gözyaşı kadar da su olsa verirse serinletir yangın yürekleri. Vermeyi bilmediğimiz için sorgulamayız zamanın bize sunduğu acıları. Sadece şükür bilsek o bile yeterli olur onca kedere, tasaya eyvallah demek için.

Henüz kısa bir süre önce tanıştım kendisiyle ailesinin Türkiye'de yaşayan akrabalarının yanında yaz tatilini geçirmek için gelen genç öğretmenle. Yasemin çiçeği kadar narin, alımlı ve kendine üslup yaşamı ile pırıl pırıl genç bir öğretmen ve adı da Yasemin.3.kuşak yabancı ülkede yaşayan ailenin kızı olmasına rağmen, ülkesinin ve insanların problemlerine, Avrupa'da yaşıyor ama Türkiye'de doğup büyüyen, tahsil yapan yaşayan bir eğitimciden veya kişiden daha da ilgili ve duyarlı bir yürek taşıyor. Çok tatlı Türkçesiyle saatlerce anlatıyor ve bitiremiyor ülkemiz insanlarıyla, yaşadığı ülkenin insanların yaşamlarını, beklentilerini ve problemlerini. Birde mültecilere değiniyor ve onlarsız bitmiyor sohbet.

Okulunda fazla değil 20 kişilik bir öğrenci grubu var. Sınıfın özelliği her ülkeden değişik çocukların olması. Bütün öğrencilerin ortak noktası ise savaşın zulmünden, savaşın ateşinden kaçmaları. Sanki onlar ateşte açan her renk ve desende ateş çiçekleri. Çünkü öğrencilerin çoğunun ailesi zamanında mülteciymişler. Halada vatandaşlığı geçmeseler de kolay iletişim kurmak için mutlaka ülkenin dilini öğrenmek zorunda oldukları için belli zamanda erişkinlere, okul zamanında da onların çocuklarına eğitim veriliyor. Yasemin öğretmende bu eğitimcilerden biri.

Okulda ki öğrenciler yabancı dil eğitimini öğrendikten sonra, belli bir iletişim kurmaları ve kendilerini tanıtmaları için öğrenciler aralarında sohbet ediyorlar. Hepsi de genelde ürkek yavru kuş gibi sanki amansız bir kedi var onarlı gözetleyen. Anlatırlarken geldikleri ülkeleri ve yaşadıkları dramı göz bebeklerinde seyretmek lazım acıyı, kederi ve korkuyu. Hepsinin kendine özel anlatışı var. Anlatılanların çoğu da acı biberden de acı. O mini minnacık çocuklar anlatırken de rahatlıyorlar ve tutsak oldukları kafesten kaçıp kurtulan kuşlar gibi özgür kanat çırpıyorlar özgürlük adına.

O çocukların arasında birisi var ki siyah kuzguni kıvrıkcık saçları, kara üzüm tanesi gözleri, esmer yanık tenli ve adı Abdullah olan Afganistan'dan kaçıp kurtulan sevimli yavrucak. On oniki yaşlarında ve kim bilir kaç yıldır mülteci kapıda yaşıyordu suskun dudaklı ateşli yürekli Abdullah. Kaçmaktan ziyade bin bir zorlukta savaş meydanlarındaki yıkık ev duvarlarının enkazının altında bulunup kaçırılan Abdullah. Hep suskun çehresiyle, köşeye büzülüp oturan ve sürekli düşünen kafasıyla Abdullah. Ne kadar narin bir bedeni var.O bende sanki saklı mücevher gibi narin bacakları kolları ve incecik parmakları var.Bir kuvvetli tutan olursa erik dalı gibi kırılıp elinde kalacak kadar taze...

Üç yıldır okulda eğitimi hiç aksatmayan Abdullah hiç konuşmuyor. Verilen ödevi zamanın da yapıyordu. Sadece her an ağlamak üzere kara gözlerle, bütün soruları o soruyor gibi bakıyor. Yapılacak bir şey yok o konuşmadığı sürece...

Bu yılki eğitim yılının sonu gelince öğrenciler arasında düzenlenen, hem öğrendikleri dili pekiştirmek için ,hem de kendini anlatma tanıtma toplantısında Abdullah'tan yine tek bir cümle bile cevher gibi çıkmadı suskun dudaklarından.Sene sonu biterken ,ye iç gül eğlen ve konuşmalar bitip herkes tam dağılacakken birden bir ses duyuldu sınıfın arkasından.

-'Ben konuşmak istiyorum beni dinleyen var mı? Diye kara üzüm gibi iri gözlerden ışık saçılırken, körpe bedeni ince dal gibi rüzgarda sallanırken, narin parmağını havaya kalırmış söz ister gibi duruyordu Abdullah. Bütün öğrenciler ve öğretmenler şaşkırdılar. Çok uzaktan gelen yorgun hancının kırık dökük konuşmaları gibiydi , bir bardak su için yalvarır gibiydi sanki günlerdir susuz kaldığı çölde...

Abdullah konuşmak istiyordu İstenilende bu değil miydi? Sadece karıncanın ayak sesleri duyuluyordu sınıfta. Çıt çıkmıyordu.Herkes ayaktayken ,onu daha rahat duysunlar diye Abdullah okul sırasının üstüne çıkmıştı.

-' Gördüm gördüm, savaşı gördüm, insanları nasıl kestiler onu gördüm. Talibanlar evlerden zorla çıkardılar aileleri ve kurşuna dizdiler.Kafalarını kopardılar.Küместeki paçalı güvercinlerimin bacaklarını ayırdılar. Sonrada kuşlar gibi çocukları da öldürdüler. Tankları evlerin üstüne sürdüler. Evlerin duvarlarının arasında kalan herkesin üzerinden geçtiler. 'bunları ardı ardı öğrendiği Fransızca ile anlatırken, ara sırada kendi öz diliyle de ilaveler yapıyordu. Abdullah susmuyordu Abdullah ağlıyordu hemde çok ağlıyordu.Öfkesi de, sesinin tonu da daha da artıyordu. Tanıdığı ve unutamadığı kim varsa hepsinin adını avazı çıktığı kadar söyleyip onları arıyordu... ABDULLAH AĞLIYORDU...KARA ÜZÜM GÖZLERİNDEN YANGINLAR FIŞKIRIYORDU SAVAŞIN VAHŞETİ DÖKÜLÜYORDU ORTAYA KIZGIN LAVLAR GİBİ.YÜREĞİ YANMAYANA AŞK OLSUN.

Kimse Abdullah'ı susturmuyordu ve zaten transa geçmiş bir eren gibi o kendi dünyasında Afganistan'da idi ve susturulamazdı da ..Yıkılmış evlerindeydi.Tankların altında kalanlar çıkarılmıştı ve onların başında sağ kalan yaralılarla ağlıyordu .Sınıfta masanın üstündeyken koşayım derken küt diye yere düşmüştü Abdullah .Düşünce o zaman açtı simsiyah kan kırmızı gözlerini. O sınıfta olduğunu hala anlayamamıştı ve duvar arasında bir şey çıkarır gibi hala eliyle yeri kazıyordu son bir umutla birisi daha var mıydı toprak altında...

Bu beklenmedik olay karşısında herkes şok olmuştu. Afrika'dan gelen diğer savaş mağduru çocuklarda aniden sınıfın ortasında savaş dansı yapar gibi ayaklarıyla güm güm vurmaya başladılar. Hepsi ana dillerinde ağıt yakar gibi ezgilerini söylüyorlardı. Sınıftaki 20 kişilik öğrenci grubu ortak acılarını yaşamaya ve seslerini birbirine duyurmaya başladılar.

Hepsi vatanlarını özlemişlerdi. Yıkık duvarlı bile olsa kendi evlerinde olmak istiyorlardı. Mavi dünya bilyeleri ellerinden alınmıştı çocuksu düşleri gibi. Onlar savaşın çocuklarıydılar. O Afganistan'lı Abdullah'tı, diğerlerinin adı, doğdukları ülkelere, konuştukları lisan belki farklıydı ama hepsi birdi.Dün Afganistan,İrak ,Filistin.Bosna,Arnavutluk,Çeçenistan ve Afrika'nın unutulmuş adlarıyla Haiti ise zulmün adresi bu gün ise mezalimin Kırgızistan yeni adresi.Ah Bosna Ah ! Srebrenica'dan yükselen soykırımın sesi, acaba kaç defa büyük patlama daha olup yeni evrenler yaratılacak ve yinede

duyulacak Bosna'da ki insanlık suçunun sesleri ve insanın kanını donduran o AFGANLI Abdullah gibi masum çocukların feryadı...

Ümitsiz ve biçare halinde kim bilir kaç zaman dolaştılar ülke ülke, çadır çadır yabancı ellerde bir avuç toprağa tutunmak ıve kökleşmek isteyen mor renkli çiçek açan kedi tırnağı çiçeği gibi... Ölüm ağırları çekti minnacık yürekleri. Var olduklarına, diri olduklarına bir türlü inanamadı körpe yürekler. İlle de güvercin uçurdukları, topaç çevirdikleri ve bilye yuvarladıkları topraklarını arıyordu hepsi. Bıkmışlardı itilip kalkılmaktan ve yurtsuzlar diye aşağılanmaktan horlanmaktan körpe bedenler.

" Toprakları toprak yapan kandır,

Toprak eğer uğruna ölen varsa vatandır"

diye sözü noktalarken, kim bilir sayısız kaç milyon insan öldü topraklarında ve kan aktı vatan diye, yine de vatanlarından çıkaramadılar demir ökçeli ,pençeleri tırnakları çelik zırlı çizmelileri.Yasemin öğretmen , babasının ve kendisinin doğup büyüdüğü ve yaşadığı ekmeğini yediği ülkeyi çok seviyor olmasına rağmen, ille de dedenim toprağı asıl vatanım diye sınırlar ötesinden sahipleniyor cennet ülkemizi.Neden kandırılıp ihanet ettiriliyor bu güzel ülkemize anlayamadım.Srebrenica ders olarak yetmez mi?